

INVLOED VAN RIJPE APPELEN OP ANDERE PLANTEN

DOOR

LEONARD A. SPRINGER

Bij het lezen van het stuk van Mej. J. Oortman Botjes over Aethyleen als vermoedelijke oorzaak van de groeiremmende werking van rijpe appelen in de 1e aflevering van dit Tijdschrift, kwam een eigenaardig geval in mijn herinnering.

't Is al jaren geleden. Ik werkte op een buitenplaats, waar men sinds jaren Oranjeboomen bewaarde in een ouderwetsche Oranjerie. Steeds met het beste gevolg, zonder dat er iets aan de boomen te zien of op te merken was. 't Ging altijd zijn gewonen gang, totdat de eigenaar een zulke groote vruchtoogst had, dat de vruchten kelder te klein bleek.

Een partijtje zure appelen werd in de Oranjerie gelegd omdat deze 's winters toch verwarmd werd en daarbij een vochtige atmosfeer had, zoodat de appelen noch bevroren noch uitdrogen konden. Na eenigen tijd begonnen de bladeren der Oranjeboomen af te vallen, die nagenoeg geheel kaal werden.

Daar de boomen in de Oranjerie precies behandeld werden, als altijd — de tuinbaas zorgde goed voor zijn planten — lag het dus aan de behandeling niet.

Men wist niet waar het aan toe te schrijven was en gaf de schuld aan de appelen, doch niemand wilde het gelooven.

Doch men deed het voorzichtigheidshalve niet meer. De boomen herstelden zich in de daarop gevolgde zomer in zooverre, dat zij na wat terug gesnoeid te zijn, weder nieuwe bladeren maakten. Na het herstel in de openlucht, kwamen zij weder in de Oranjerie, natuurlijk zonder zure appelen en het afvallen der bladeren bleef achterwege. Hier was dus het bewijs geleverd, dat de uitwaseming der zure appelen er de schuld van was.

Haarlem, Aug. 1933.